

Gekibbel

Oef, de winter is achter de rug. Samen met de tuin lijkt ook ons gezin te 'ontwaken'.

We lopen allemaal wat minder somber rond en de ergernissen lijken mee te ontdooien zodra de temperatuur begint te stijgen. Wat leek deze winter eindeloos...

'Dat mag niet!' Gekibbel. Geruzie. Ik spits mijn oren en geef een waarschuwing. In de hoop dat dit de gemoederen bedaart. Een gefluisterde belediging, gevolgd door gebrul van de andere partij. Niemand die elkaar nog verstaat. Want het volume van de waterval aan woorden overstemt die van de ander. Tja, in een huis met 7 personen zijn dit soort voorvallen niet uitzonderlijk. Onze kinderen kunnen er wat van. Zeker in de winter wanneer we met zijn allen te veel uren dicht bij elkaar in onze kleine woonkamer doorbrengen.

Een vriendelijk antwoord doet woede bedaren, krenkende woorden wakkeren toorn aan.¹

Wanneer ik in contact kom met volwassenen, of zelfs met kinderen van iemand anders, zijn deze woorden uit Spreuken voor mij geen uitdaging. Ik ben niet iemand die gauw grove taal in zijn mond neemt. En

als iemand boos is op me zal ik eerder timide reageren dan zelf met harde woorden te gaan gooien.

Ik ben een geweldige conflict-vermijder. Maar mijn eigen kinderen zijn blijkbaar van een andere orde. Ze weten me regelmatig nét op dat punt te krijgen dat ik mijn zelfbeheersing verlies en toch tegen hen begin te schreeuwen. Geen scheldwoorden, dat niet. Maar een vriendelijk antwoord zoals er staat in Spreuken kan ik het ook niet bepaald noemen. Het lijkt eerder op *'gaanjullienueenseindelijkophoudenmetdatgedoeikworderhelemaalzotvanhoujulliemond!'*. Zinnen die ik niet zou accepteren als ze uit hun monden zouden komen. Maar blijkbaar is het voor mijzelf als volwassene (met zoveel meer ervaring in het omgaan met gevoelens) wel acceptabel? Ahum. Niet dus.

Salomo had overschot van gelijk toen hij deze woorden in Spreuken neerschreef. Ook wanneer het om mijn eigen kinderen gaat. Ook zij zijn mensen van vlees en bloed. En ze verdienen hetzelfde respect dat ik aan volwassenen betoon. Ze zullen vast nog vaak woedend worden. En het is aan mij om daar met een vriendelijk

**Wanneer een
ruzie de
gemoederen
doet oplopen,
is het om eerst
zelf rustig te
worden en
daarna pas
te spreken.**

antwoord op te reageren. Doe ik dit niet, en blijf ik krenkende woorden gebruiken, dan zullen de kinderen nooit leren om goed om te gaan met hun boosheid. Ik probeer voor te leven wat in de Bijbel staat en ik besef: op dit punt is er nog heel wat werk aan de winkel.

Het eerste waarop ik probeer te wijzen wanneer een ruzie de gemoederen doet oplopen, is om eerst rustig te worden en daarna pas te spreken. Tellen tot 10, even weg gaan, even op de trampoline springen. Is de kwestie na het kalmeren nog altijd van belang? Dan praat je er opnieuw over. En is de ander nog steeds erg boos? Dan kunnen jouw vriendelijke antwoorden die woede misschien wel doen bedaren. In plaats dat het steeds erger wordt.

Reninca D'Joos

¹ *Uit de Bijbel, boek Spreuken
hfdstk. 15 vers 1*